

Борис Пастернак
В памет на Марина
Цветаева

Мудно влачи се мрачното време.
Безутешно потоци шуртят
по стъклата на пруста задремал
и отвън по безлюдния път.

Зад оградата виждам с тревога,
че удавен е градският парк.
А накуп, като мечки в бърлога,
тъмни облаци ваят се пак.

Книга пак се пред мен мерзелее,
за земята, с простора ѝ чист.
И за теб аз рисувам на нея –
горски дух на заглавния лист.

Ах, Марина, отдавна е време,
пък не ще е и трудно съвсем,
твоя прах, запилян в реквиема,
от Елабуга да пренесем.

Аз замислях това още лани:
тържеството ти да уредя
над снега, над водите сковани,
дето лодки зимуват в леда.

* * *

Не мога и до днес дори
да си представя: ти в земята –
скъперница, макар богата,
между гладуващи сестри.

Какво да сторя днес, Марина?
Дай знак, прати ми вече вест.
В това, че тихо си замина,
безмълвен упрек чувам днес.

Да, всяка загуба е тайна.
В безплоден устрем към целта,
уви, аз мъча се безкрайно:
без плът, без облик е смъртта.

Тук всичко е самоизмама.
Полуслова, лъжи, мълви.
И възкресението само
крепи човека да върви.

Пак зима – пишна панихида:
излез от къщи най-накрай,
разбъркай жито, здрач, стафиди,
полей ги с вино – и гулай!

Пред къщи ябълката в иня
и този град сред снежна степ –
това си мисля от година –
надгробен камък са за теб.

Обърнала си пак към Бога
лице – като в ония дни,
когато още с мяра строга
светът не бе те оценил.

КРАЙ

© Борис Пастернак
© 2001 Кирил Кадийски, превод от руски

Борис Пастернак

Публикация: в. „Литературен форум“, бр. 5 (446), 06.02. – 12.02.2001 г.

Източник: <http://slovo.bg/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8354>]